

ISKRE

LBTNIK: 39 | STEVILKA: 3

JUNIJ 2007

Uvodnik

Neverjetno, kako nam vedno uspe, da vas razveselimo z novimi Iskrami RAVNO zadnji dan pouka! Članki so se nam sicer kar kopičili, selekcija je bila huda, kajti pri tolikšnem navalu ...!

Ne, ne ... Resnica je, da smo z žalostjo ugotovili, da vas naše prošnje prav nič ne ganejo. Pa naj jočemo, stočemo in si pulimo lase, le z veliko težavo pricurja kakšen prispevek na naš naslov.

Celo ciničen uvodnik v prejšnji številki vam ni prišel do živega (ali do zarodne plasti povrhnjice, kot bi se lahko tudi izrazili). Khmmm ... ali vas čisto nič ne zanima, ali smo res tako dolgočasni, ali pa se vam pač ne ljubi brati uvodnika (Le zakaj se zdi ta možnost še najbolj verjetna?!).

Vseeno pa so Iskre znova tu in to z mnogimi novostmi – med drugim vas v nadaljevanju branja čakajo zanimive izjave profesorjev, fotoreportaže, nova rubrika »Moj kraj«, za matematične navdušence »Sudoku« in epilog romana »Darilo«.

Konec s šolskimi temami! Napočil je dan, ki smo ga čakali že od septembra, kooooooooooooooooočno so tu počitnice! Noreli bomo v družbi prijateljev, se zabavali na plaži, obiskali različne slovenske kraje in se podali v tujino, sodelovali na oratorijih, delovnih taborih, lenarili, nekateri pa tudi pridno vstajali vsako jutro in si prislužili svojo prvo plačo ali pa se učili za popravne (kakšni popravni, kar za novo šolsko leto se bomo že učili!), skratka ... Dovolite morju, da vas pošteno zmoči, in soncu, da se vas dotakne s svojimi vročimi žarki, predvsem pa si naredite te počitnice kar se da nepozabne in raznolike!

Če pa bodo vsaj koga izmed vas na potovanju, med lenarjenjem v domačem naslanjaču ali med sončenjem na plaži spremljale tudi naše Iskre, bo to za nas največja pohvala in zagon za ponovno delo tudi naslednjo jesen!

Urednici

Kazalo

Uvodnik	1
<i>Kazalo</i>	2
Kolofon	2
<i>Predstava v drugem</i>	3
Pa poskusimo!	3
<i>SGV jevske družine</i>	4
Likovni krožek	5
<i>Potepanje prvih letnikov</i>	8
Šolski plesni festival	7
<i>Dogatanje v domu</i>	9
Klemen Cotič	8
<i>Marko Pregelj</i>	9
Matejka Fajdiga	9
<i>Slavko Rebel</i>	10
Postojna	11
<i>Sinhronizacija filmov</i>	12
Jezikovni tečaji v tujini	13
<i>Poletne glasbene kole</i>	15
Aninih 24 ur	17
<i>bejavi, ki si jih je vredno</i>	18
<i>zapomniti (2005/2006)</i>	18
Dijaki ŠGV o ljubezni	22
<i>Zadnja večerja</i>	23
Nejasne misli	24
<i>Darilo</i>	25
Dih svežine čutim v prstih	30
<i>Sudoku</i>	31

Glavni urednici:

Maja Dakskobler
Helena Uršič

Tehnični urednik:

Gašper Ploj

Urednica fotografije:

Urška Bačar

Avtor naslovnice:

Boštjan Mavrič

Mentorstvo:

Andreja Premrl

Naklada:

200 izvodov

Predstava o drugem

V petek, 32. marca, so se nekateri dijaki tretjega letnika udeležili srečanja slovenskih in zamejskih šol na temo Predstava o drugem. V gimnaziji v Gorici, kjer je srečanje tudi potekalo, smo si udeleženci najprej ogledali film

'Vzhod je vzhodno', ki nam je kasneje služil kot motiv za razvijanje in razglabljanje predstave o drugem. Nato je sledil govor voditeljice srečanja, prof. Melite Richter, ki nam je osvetlila pogled na doživljanje različnosti obmejnega območja, ki je velikokrat prav zaradi zaprtosti obravna-

van kot grožnja za prebivalce onkraj meje. Nadaljevali smo z delom po skupinah, v katerih smo raziskovali mehanizme, po katerih se ustvarja določena predstava o drugem. Spraševali smo se, kdo je za nas drugi, kako je ta drugi predstavljen v lokalnih, državnih in internacionalnih medijih, kako ga obravnava literatura, kakšno vlogo igra meja ter kako doživljamo pripadnike drugih religij in nacionalnosti. Po predstavitev ugotovitev posameznih skupin smo se odpravili domov, polni vtisov in upanja, da lahko s človečnostjo in z dobrim poznavanjem svetovne zgodovine ter zapletenosti njenih pluralnih korenin presežemo postavljanje negativnih stereotipov o drugem in tako začnemo nov dialog medsebojnega razumevanja in spoštovanja.

Marjeta Hrvatin, 3. a

Pa poskusimo!

Začelo se je z idejo. Povod pa je bila prošnja zborovodje našega šolskega pevskega zbora Loredane Sajovic: »Dejte zrihtat še kejšno točko za koncert, prwsm vas!«

In potem je na pevskih vajah šel od pevca do pevca list, na katerem je z vpadljivo velikimi fluorescentno oranžnimi črkami pisalo »za punce«. Sprva sem mislila, da se bo list vrnil s približno desetimi prijavi. Tako bi namreč lahko s puncami sestavile komorno zasedbo in se naučile nekaj pesmi za nastop. A ob pogledu na izpolnjen list moje oči niso mogle verjeti.

V tistem trenutku sem ugotovila, da imam na razpolago 27 deklet, ki so povrh vsega še številčno ravno prav razporejene po glasovih. Začetek je bil torej idealen. In tudi v nadaljevanju je vse potekalo po načrtih. Že na prvih vajah so bila dekleta izjemna in pripravljena je bila prva pesem. Optimistično smo se sprijele še z drugimi. Sicer nismo imele v mislih velikega repertoarja, saj se je delovanje našega deklškega zbora začelo šele tri tedne pred koncertom, za vaje pa smo imele na razpolago le srede po sedmi šolski uri. Vendar je delo ne

glede na vse potekalo lepo in s puncami smo se že začele dogovarjati za točko, ki naj bi jo pripravile za zaključno prireditve. In kje se je zataknilo? Bolezen ne izbira ... Ali pač? Tokrat je za tri tedne pobrala ravno »dirigentko«. A nič se bat! Punce niso obupale in so se odločile, da bodo nastopile le s prvo pesmijo, ki smo se jo naučile. In res so v petek, 18. 5., pod taktirko Marte Habe zapele Medieval Glorio in pozele velik aplavz. »Dirigentka« pa je »svoje pupe« poslušala preko mobilnega telefona in bila zelo navdušena.

To je bil torej naš prvi javni nastop. Naslednji

bo na zaključni prireditvi. Žal smo se zaradi stiske s časom odločile, da bomo spremenile prvotni program. Zahvaljujem se vsem puncam za potrpežljivost, dobro voljo, pogum in predvsem za tako veliko ljubezen do petja (če se slednjemu sploh sme zahvaljevati). Brez teh punc se ne bi mogel zgoditi ta začetek. Pa še nekaj! Zakaj tak naslov? Zaenkrat je to bil poskus, vendar upam, da bomo glede na našo uspešnost z zborom nadaljevale tudi naslednje šolsko leto. Upam ...

Natalija, 3. a

ŠGV-jevske družine

Sedemnajstega marca (ja, res je že kar nekaj časa od takrat) je na radiu Ognjišče potekala celodnevna oddaja, v kateri so sode-

lovali novinarski oziroma radijski krožki vseh katoliških gimnazij v Sloveniji. Ker je bila oddaja posvečena Slomškovi ustanovi in je potekala ravno na praznik svetega Jožefa, na praznik družine, sem se odločila, da na šoli opravim krajšo anketo o družinah dijakov. In kakšni so bili izsledki?

V anketi je sodelovalo približno 273 dijakov (pač niso bili vsi dijaki prisotni pri pouku, kakšna anketa se je tudi izgubila), ki so odgovarjali na tri vprašanja:

1. Koliko otrok je v tvoji družini?

Izvedeli smo, da največ dijakov izhaja iz družin s po dvema ali tremi otroki, kar nekaj pa jih prihaja iz šestčlanskih družin in več. Največ edincev je v četrth letnikih, največ otrok pa ima družina dijaka iz tretjega letnika. Po neuradnih rezultatih imajo največ »otrok« v drugem letniku, čeprav so si vsi štirje letniki dokaj enakovredni, sicer pa je povprečje vseh letnikov visoko nad slovenskim povprečjem, ki je na žalost le 1,2 otroka na družino (povprečje pri nas se giblje okoli 2,8 otroka na »škofijsko« družino).

2. Si zadovoljen s številčnostjo svoje družine?

Večina dijakov je zadovoljna s številčnostjo

svoje družine Nekaj dijakov pa je odgovorilo, da niso zadovoljni s tem, koliko »jih je pri hiši«. Ta odgovor se navezuje na še zadnje, tretje vprašanje.

3. Koliko otrok bi rad imel?

Na to vprašanje so anketiranci odgovarjali različno. Večina dijakov bi imela več oziroma enako število otrok, kot jih je sedaj v družini. Prevladujejo tisti, ki si želijo od 2–3 otroke. Večina tistih, ki so izjavili, da niso ravno zadovoljni s številčnostjo družine, bi imela več otrok, med njimi si nekateri želijo veliko otrok (tja do osem), nekateri o načrtovanju družine še ne razmišljajo, drugi pa to odločitev prelagajo v Božje roke, mi pa mu pravimo, naj nas čim bolj obilno blagoslovi.

Anketo smo – ne boste verjeli – naredili tudi med profesorji. Vprašali smo jih, iz koliko

številne družine izhajajo, koliko otrok imajo sami in ali jih še načrtujejo. Rezultati so se kar pokrivali z odgovori dijakov, saj tudi večina profesorjev prihaja iz približno petčlanskih družin, nekateri iz večjih, nekateri iz manjših. Je pa res, da se je letos oziroma lani družina marsikaterega profesorja povečala za enega člana in še kakšna se bo.

Družina – temelj družbe, brez katerega ne moremo preživeti. V njej se rojevajo ljubezen, spoštovanje, medsebojno zaupanje in razumevanje, pa tudi brez kakšnega prepira ne gre. Toda glede na statistiko Republike Slovenije se prioriteta družine z vsakim dnem manjša. Če bo Bog dal in se bodo naši načrti uresničili, se ni bati za nadaljevanje našega rodu.

AB

Likovni krožek

Na naši šoli poteka krožek za vse tiste, ki jim risanje po zvezkih med dolgimi šolskimi urami ni dovolj, in tiste, ki jim beseda likovna umetnost ni tuja, ampak v njej najdejo delček sebe.

Vsak drugi četrtek v mesecu se po osmi šolski uri prostor, ki med glavnim odmorom služi kot jedilnica, spremeni v pravo malo likovno delavnico. Tam mladi umetniki ustvarjamo pod okriljem Davida Lična. Tistih nekaj uric velikokrat kar prehitro mine. A vseeno so naši izdelki dobri. O tem se lahko prepričate ob ogledu razstave, ki jo predstavimo ob zaključku šolskega leta.

Če tudi ti iščeš način, kako bi se kar najbolje

izrazil ali pa zgolj popestril in obarval svoje življenje, se nam pridruži!
Se vidimo v četrtek!

Lara Likar, 2. c

Potepanje prvih letnikov

O d 30. maja do 2. junija smo se prvi letniki odpravili na ekskurzijo po Sloveniji in zamejski Sloveniji. V štirih dneh smo si lahko ogledali, kako živijo Slovenci na Koroškem in v Porabju. Po koncu obveznega ogleda smo vedno imeli na razpolago še prosti čas za svobodno pohajkovanje po mestih. Ogledi so se kar vrstili, tako da smo bili na koncu dneva zelo utrujeni in zelo dobro volje. Prvi dan smo prenočili v domu v Tinijah, za katerega vam lahko vsi potrdimo, da smo v njem spali kot grofi in grofice. A »na žalost« smo se že naslednje jutro poslovili in se preselili v duhovni dom v Kančevce. Čeprav tam ni bilo takšnega »razkošja«, smo se tudi tam imeli lepo. Ogledali smo si veliko cerkva, največ časa pa smo se zadržali na Ptujskem gradu, kjer sta nam

ob zvokih poročnega slavlja gospod ravnatelj in profesorica Černigoj zaplesala polko. Pri tem je profesor Erik pripomnil, da to pri športni vzgoji ne bi bilo za odlično oceno. Zanimiva je bila tudi gozdna učna pot do tromeje, kjer smo lahko stali v treh državah hkrati.

Ekskurzijo nam je polepšalo tudi kopanje v Moravskih toplicah. Imeli smo srečo, saj je tudi sonce pokukalo izza oblakov. Za bolj adrenalinske »osebke« pa ni manjkalo toboganov in

odskočnih desk – in smola pa taka, prosti pad je bil zaprt. Pogumnejši smo se lahko podali tudi v toplo naftno kopel. Imeli smo se enkratno, »paparaco« profesor Vovk pa je poskrbel, da je kopanje »znanih« ŠGV-jevcev ostalo zabeleženo. Zadnji dan smo se polni takšnih in drugačnih vtisov zadovoljni odpeljali proti domu. Naši prazni želodčki so si med potjo zaželeli še trojanskih krofov, vendar smo se zaradi »prevelike lakote« ustavili že na prvem postajališču, kjer smo se založili za dolgo vožnjo proti domu.

K. Š. & T. G. & N. K.

Šolski plesni festival

Le kdo še ni poskusil plesati? Dvomim, da lbi kdo na to vprašanje odgovoril nikalno. Zato smo na začetku šolskega leta tudi na naši šoli dobili ponudbo za vpis k plesnim vajam. To je bila seveda izvrstna priložnost, da se vsako sredo po pouku zabavamo in dodobra »prešvicamo«. Tako smo prišle na trening vse željne plesa in spoznale našo vaditeljico Alice Stojko Saliu iz Plesne šole Rebula.

Skozi vse leto smo se učile nove koreografije, nekajkrat smo nastopale, začele pa smo se tudi pripravljati na Šolski plesni festival, ki poteka vsako leto. Naučile smo se tri plesne žanrove: hip-hop, latino in pop. Najprej smo se konec aprila udeležile področnega tekmovanja v Šempetru. Po tem tekmovanju pa se nas je 6 najboljših iz naše šole uvrstilo na državno raven tekmovanja. To se je odvijalo v petek, 11. maja 2007 v Slovenj Gradcu. Tistega dne smo se vsi skupaj odpravili na pot, polni energije in pričakovanj. Bolj kot smo se bližali mestu dogajanja, bolj smo občutili tremo. Tik pred nastopom smo bili kot živčne razvaline. V eni izmed srednjih

šol v Slovenj Gradcu, ki je gostila tekmovanje, smo se uredili in tako se je tekmovanje lahko pričelo. Razvrstili smo se v skupine, v katerih so nas sodniki strogo ocenjevali. Število tekmovalcev se je vedno bolj manjšalo. Tako je minila osmina finala, četrt in pol finale. Po dobrih dveh urah plesa je bil čas še za odločilni finale, v katerega se je uvrstilo 7 plesalk od 132. Našo šolo sva v finalu zastopali Urša in Ana Mali. Še zadnjič so odvrtili vse tri pesmi, nato pa se je začel zaslužen počitek. Plesalke naše šole smo se uvrstile takole: 3. mesto je zasedla Urša Mali, 5. mesto Ana Mali, 11. mesto Polona Lavrenčič, Helena Uršič 19. mesto, Maja Vatovec 21. mesto in Glorija Vidmar 31. mesto. S seštevkom točk oz. mest pa smo se skupno uvrstile na prvo mesto in tako postale državne prvakinja.

Naš plesno tekmovalni dan se je s tem zaključil in zadovoljne z rezultati smo se vrstile domov.

Tako se je naša plesna pravljica za to šolsko leto končala.

Ana M.

Dogajanje v domu

V zadnjem času se je v domu zgodilo marsikaj zanimivega. Začnimo najprej pri dosežkih naših domskih dijakov, ki so na letošnji Domijadi, ki je potekala konec aprila na Rogli, dosegli izvrstne dosežke v različnih športnih panogah (košarka - fantje, odbojka - dekleta...). Ker je maj Marijin mesec, je skozi cel mesec potekal večerno šmarnično branje, ki so ga oblikovali letošnji maturanti. V zadnjih

tednih šolskega leta, pa smo v dijaškem domu začeli tudi z gledanjem različnih filmov. Tisti dijaki, ki so že končali s šolskimi obveznostmi, lahko dvakrat tedensko gledajo različne filme, in sicer v prvih učnih urah. To bi bilo le nekaj najpomembnejših utrinkov iz našega dijaškega doma. Če bi hotel vse samo zabeležiti, bi bila ta številka Isker preveč obsežna.

mauko_man

Klemen Cotič

Klemen je dijak 3. a in s svojo značilno frizuro ter posebnim smislom za humor težko ostane neopazen. Poleg tega pa nas zadnje čase vedno bolj navdušuje s svojimi umetniškimi izdelki. Na njegovi šolski klopi lahko vedno najdemo svinčnike, papir, razne skice in že dokončane risbe. Da ne pozabimo, prav Klemen je oblikoval naslovnico prejšnjih Isker! Tokrat smo se odločili, da mu damo še besedo v rubriki Di(v)jak.

Klemen, kako se je pravzaprav začela tvoja umetniška pot?

Risal sem že od nekdaj, posebej pa me je to začelo zanimati v zadnjih letih, ko sem odkril nekaj internetnih umetnostnih portalov.

S kakšno vrsto ustvarjanja se

pravzaprav ukvarjaš?

Ukvarjam se predvsem z realistično računalniško grafiko, veliko pa rišem tudi s svinčnikom in kemičnim svinčnikom.

Kje objavljaš svoje risbe?

Zaenkrat le na internetnih portalih, kot so 3delavnica (www.3delavnica.com) ali gfxartist (www.gfxartist.com).

Kakšne motive izbiraš, kje dobiš navdih?

Nabor motivov, ki jih izbiram, je širok in odvisen zlasti od razpoloženja. Vseeno pa jim je skupno, da prihajajo iz domišljjskih svetov.

Kaj ti pomeni ustvarjanje?

Ustvarjanje mi je predvsem možnost za sprostitve in užitek v opazovanju nastanka popolnoma novih stvari.

Kakšni so tvoji načrti v prihodnosti? Nameravaš nadaljevati s svojim umetniškim delom?

Poskusil se bom vpisati na Akademijo za likovno umetnost v Ljubljani, smer industrijsko oblikovanje in se tako izpopolniti v najuporabnejši veji umetnosti, ki ponuja dobre možnosti za zaposlitev. Upam, da mi bo uspelo najti poklic prav na tem področju, saj mi najbolj ugaja.

Marko Pregelj

V primeru, da bi bil/a popolnoma brez finančnih omejitev, bi si želel/a živeti

...

... čim bližje morja.

Moj najljubši filmski junak je ...

... Shrek.

V prijateljih najbolj cenim ...

... iskrenost in zvestobo.

Čebilahkopostal/akaterakolizgodovinska osebnost, bi se spremenil/a v ...

? imam preveliko spoštovanje do njih, da bi si jim upal vzporejati.

Moja najljubša knjiga ...

... Življenje Janeza Dobrega (ne, ni Linux Bible).

V življenju me je najbolj strah ...

... predrznosti (svoje in drugih).

Moja najljubša zaposlitev je ...

... učiteljevanje (dopoldne), kolesarsko varstvo otrok (popoldne).

Ena izmed mojih razvad je zagotovo ...

... čokolada z rozinami.

Moj življenjski moto se glasi ...

... presenečaj in pusti se presenetiti.

Moj avtoportret:

Žal ne znam risati (še dobro, da Iskre nimajo multimedijske izdaje, kajti peti in plesati znam še slabše).

Matejka Fajdiga

V primeru, da bi bil/a popolnoma brez finančnih omejitev, bi si želel/a živeti

...

... v Grčiji ali Toscani

Moj najljubši filmski junak je ni ...

... James Bond.

V prijateljih najbolj cenim ...

... iskrenost.

Čebilahkopostal/akaterakolizgodovinska osebnost, bi se spremenil/a v ...

/

Moja najljubša knjiga ...

... Gora je mlada.

V življenju me je najbolj strah ...

... zobobola.

Moja najljubša zaposlitev je ...

... branje.

Ena izmed mojih razvad je so zagotovo

...

... sladkarije.

Moj življenjski moto se glasi ...

... Živi tukaj in zdaj.

Moj avtoportret:

Slavko Rebec

V primeru, da bi bil/a popolnoma brez finančnih omejitev, bi si želel/a živeti

...

... v slovenski Istri, 10 km od morja.

Moj najljubši filmski junak je ...

... se zelo spreminja, trenutno Tomas Von Gall.

V prijateljih najbolj cenim ...

... iskrenost in zaupanje.

Če bilahkopostal/akaterakolizgodovinska osebnost, bi se spremenil/a v ...

... Aristotela.

Moja najljubša knjiga ...

... Sveto pismo.

V življenju me je najbolj strah ...

... neuspeha.

Moja najljubša zaposlitev je ...

... opravljati duhovniško delo.

Ena izmed mojih razvad je zagotovo ...

... sladoled, poležavanje zjutraj.

Moj življenjski moto se glasi ...

Preloži svojo skrb na Gospoda, zaupaj vanj in bo ukrepal.

Moj avtoportret:

Postojna

V tokratnih Iskrach smo se odločili, da naše glasilo še bolj popestrimo z dodatno rubriko Moj kraj. Ker smo dijaki na naši šoli iz zelo različnih krajev Slovenije, bo ta rubrika namenjena poznavanju teh krajev. Izvedeli boste lahko veliko novega o najbolj zanimivih, neznanih, predvsem pa vaših krajih.

POSTOJNA

Postojna leži v jugozahodnem delu Slovenije, na stičišču primorskega in celinskega sveta, na severni strani Pivške kotline in spada v Notranjsko-kraško statistično regijo. Zaradi ugodnih prometnih poti in lege med Ljubljano, Trstom, Gorico in Reko je že od nekdaj upravno in gospodarsko središče Notranjske. Celotna občina leži na področju kraškega sveta, je zelo bogata z naravo in kulturno dediščino, gospodarsko je prvenstveno usmerjena v turizem in turizmu kompatibilne panoge.

V Postojni imamo dve osnovni šoli s podružničnimi šolami, srednjo šolo z gimnazijskim, ekonomskim, strojniškim, lesarskim in kovinarskim programom ter samostojno gozdarsko šolo, Ljudsko univerzo, Višjo šolo ter dodatni programi višješolskega študija v okviru Primorske univerze.

Vsi pa dobro poznate našo največjo znamen-

tost, ki jo je ustvarila reka Pivka, in sicer zloglasno Postojnsko jamo. Letno jo obiše preko 100.000 ljudi, ki so ob ogledu zelo navdušeni. V božičnem času se obisk jame poveča, saj se takrat jama spremeni v pravo podzemno gledališče, kjer nam mladi igralci predstavijo žive jaslice. Poleg jame pa imamo tudi Notranjsko-kraški muzej, le par kilometrov iz mesta pa se nahaja mogočni, v steno grajeni Predjamski grad, ki nas v avgustu vabi na tradicionalne viteške igre.

Imamo pa tudi kraj, na katerega večina prebivalcev naše občine ni ponosna. To je vojaško vadišče Poček. Pa naj vas to ne odvrne od vseh drugih lepot, ki jih mesto ponuja. Ena izmed teh je tudi avgustovski festival mladih »Zmaj ma mlade«, ki je vedno zelo dobro obiskan.

Eva Šabec, 2. c

Sinhronizacija filmov

Se strinjaš z zakonskim določilom, ki predvideva v nekajletnem obdobju delno sinhronizacijo

tujejezičnih filmov v slovenščino?

DIJAKI

Tomaž, 3. a:

Pridružujem se splošnemu mnenju Slovencev, da je sinhronizacija potrebna le za otroške filme. Me pa veseli, da je to le poskusno obdobje z omejenim številom poskusnih sinhronizacij. Če pa bi prišlo do predvajanja sinhroniziranih filmov v kinodvoranah, bi si želel, da bi kinodvorane ponudile možnost ogleda sinhronizirane verzije in tudi originalne izvedbe s podnapisi.

Ana, 3. a:

Ne, menim, da bi se s tem predvsem zgubila umetniška vrednost filma, hkrati pa bi s tem izgubili možnost učenja tujih jezikov. Filmi bi zaradi dolgotrajnega postopka sinhronizacije potrebovali tudi več časa, da bi prišli v kinodvorane ali videoteke. V sinhronizaciji ne vidim nobenega večjega plusa. Res je, da bi vsebino filmov razumeli tudi predšolski otroci, a postavlja se vprašanje, če je sploh smiselno, da npr. šestletnik spremlja film, ki najverjetneje pretega njegove zmožnosti razumevanja.

PROFESORJI

Tatjana Božič

Odločitev glede sinhronizacije tujih filmov ima dobre in slabe strani.

Sama sem za podnapise, kjer se ohranijo vsi odtenki igralčevega glasu in tako celostni izraz filma. Če razumeš jezik, je sinhronizacija celo velika škoda oziroma ovira. Morda pa se ne zavedamo, da ko beremo podnapise, izgubimo kar precej nians mimike in nebesednega sporočanja sploh. Poleg tega bi bili (dobro) sinhronizirani filmi veliko olajšanje ljudem, ki slabo vidijo, sploh starejšim.

Sicer pa, če današnja tehnika še ne omogoča izbire med izvirnim in sinhroniziranim govorom, bo to gotovo možno kmalu.

Alojz Grahor

Sem proti sinhronizaciji tujih filmov v slovenski jezik, razen kvalitetnih risank za otroke in dobrih otroških filmov. Pri drugih filmih pa mora ostati podnaslavljanje v slovenskem jeziku.

Razlogi:

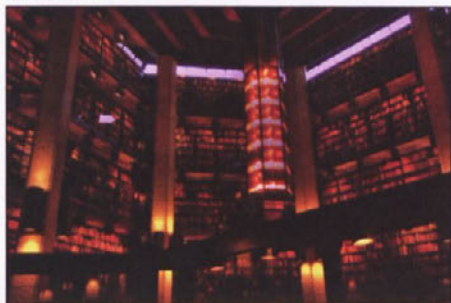
- pri slabi sinhronizaciji bi nastopale smešne situacije (neujemanje glasu s sliko),
- gledalec bi izgubil originalnost in bogastvo sporočanja v tujem jeziku,
- onemogočena bi bila možnost učenja tujega jezika ob filmu,
- s slabimi govorcji bi se slabil slovenski jezik med gledalci.

Jezikovni tečaji v tujini

Pogovarjati se v tujem jeziku je kakor odpreti vrata v nov, neznan, a zanimiv svet. Znanje tujega jezika je korak več pri delu, študiju in še posebej na potovanjih. Bolje ko obvladamo tuji jezik, lažje razumemo kulturo drugih in kulturo drugačnosti.

Izjemna prednost je učiti se tujega jezika tam, kjer je doma. To ni več samo učenje v razredu, ampak spoznavanje naroda in navad ljudi v deželi, kjer se jezika učimo, predvsem pa spoznavanje, druženje in komuniciranje z ljudmi vseh koncev sveta. Pri tem so vsi naši koraki, namere ali dejanja obogateni z govorom v tujem jeziku.

Mednarodne jezikovne šole zato pri učenju tujega jezika omogočajo še eno veliko prednost – učenje v družbi udeležencev tečaja z vsega sveta, kar je hkrati čudovita priložnost za sklepanje novih znanstev in nadaljevanje učenja jezika tudi po vrnitvi domov.

Kako pa se sploh odločamo za izbiro jezikovnega tečaja? Najprej si izberemo agencijo, kateri bomo zaupali organizacijo izbranega tečaja. Med najbolj popularnimi agencijami so v zadnjih letih Kompas, Intelekt, Academia, EF Education first ...

Vrste tečajev

Agencije ponujajo bogat nabor različnih pro-

gramov. Izpostavila bi nekatere izmed njih.

Splošni programi

Vsem, ki bi radi med bivanjem v tujini ob izpopolnjevanju tujega jezika tudi spoznavali deželo in ljudi oz. imeli več prostega časa za druženje z drugimi udeleženci tečajev in domačini zunaj šole, svetujem, da si izberete enega izmed splošnih programov. Tečaj običajno obsega 3 do 4 šolske ure pouka. Na vseh šolah izvajajo programe splošnega tujega jezika za vse ravni predznanja. Poudarek je na treningu jezikovnih spretnosti s poudarkom na komunikaciji in pridobivanju besednega zaklada.

Intenzivni programi

Intenzivni programi so odlična izbira za vse, ki nimate veliko prostega časa za dodatno izobraževanje in bi radi v najkrajšem času pridobili čim več. Tovrstni programi obsegajo vsaj 5 šolskih ur pouka na dan in potekajo običajno v manjših skupinah. Velikokrat se izvajajo kot študijske delavnice različnih vsebin, slušatelji pa jih izbirajo glede na lastni interes ter predznanje tujega jezika.

Programi za maturo

Nekatere agencije pripravljajo posebno intenziven program za srednješolce – maturante. Poleg splošnega tečaja, ki ga izvaja mednarodna šola (štiri šolske ure na dan), nudijo deset šolskih ur pouka specializiranega programa priprav na maturo iz angleškega jezika, ki jih vodi spremljajoči profesor iz Slovenije. Maturitetni program se prizna kot izbirne vsebine na srednji šoli!

Priprave na izpite univerze Cambridge

(FCE, CAE, BEC, IELTS)

Certifikati, pridobljeni po opravljenem izpitu, so pogosto pogoj za vpis na katero od anglosaksonskih univerz, vedno pogosteje pa so kot pomembna referenca zastopani tudi v poslovnem svetu. Za tiste, ki razmišljate o študiju v tujini ali pa tudi študijski izmenjavi, je ta program prava odločitev. Priprave na izpite običajno trajajo vsaj 4 tedne, teste pa izvajajo pooblaščen izpitni centri v določenih terminih.

Priprave na TOEFL (Test of English as a Foreign Language)

Certifikat je razširjen in se uporablja kot referenca predvsem v ameriško govorečem delu sveta. Opravljanje testa oziroma doseganje določenega števila točk je običajna zahteva ameriških univerz, ki velja kot eden vpisnih pogojev. Priprave trajajo najmanj 2 tedna.

Mini skupine

Tečaj je namenjen visoko motiviranim udeležencem, ki jim je v okviru majhnih skupin omogočeno visoko intenzivno delo, ki zagotavlja hitrejši napredek jezikovnih spretnosti.

Individualni programi

Individualni programi so najintenzivnejša vrsta jezikovnega izobraževanja in predstavljajo najhitrejšo pot do obvladovanja jezikovnih veščin. Vsebina tovrstnih programov je običajno odvisna od želja in potreb posameznega udeleženca.

Nastanitev in prehrana

Šole ponujajo več vrst nastanitve: udeleženci so nastanjeni pri družinah, v študentskih rezidencah in domovih (v Veliki Britaniji so to običajno kolidži, v Ameriki campusi, na Malti pa v študentske rezidence preurejeni hoteli), v apartmajih, stanovanjih in hotelih.

Največ udeležencev se odloča za nastanitev pri

družinah. Prednost tovrstne nastanitve v primerjavi z nastanitvijo v hotelu ali v študentski rezidenci je ta, da udeleženec lahko bolje spozna navade in način življenja v tuji deželi ter teoretično znanje, ki ga pridobi pri pouku, takoj uporabi v vsakdanji komunikaciji z domačini. Družine izbirajo šole, ki tudi odgovarjajo za njihovo kakovost. Družine, pri katerih so udeleženci nastanjeni, so običajno srednjega razreda in svojim gostom ponujajo udobno nastanitev ter prijetno in koristno izkušnjo.

Cena

Cene so odvisne od števila učnih ur, ki jih ponuja program, kraja in države tečaja, nastanitve in dodatnih aktivnosti, za katere se lahko odloči udeleženec. Informativno pa se npr. cena za dvotedenski tečaj v Angliji giblje od 1000 do 1500 €.

Moje mnenje

Letos bo že tretjič, ko se odpravljam na jezikovni tečaj v tujino. Priznati moram, da sta bila tečaja v Angliji in na Irskem nepozabni doživetji zame, obenem pa sem precej napredovala v znanju angleščine. Zavedati se moramo, da nam sama udeležba na jezikovnem tečaju ne zagotavlja izjemnega izboljšanja znanja jezika, toda če se tistih nekaj tednov na tečaju zares potrudimo, sodelujemo pri pouku in navezujemo stike z ostalimi udeleženci in domačini, je to odlična naložba za prihodnost.

Helena Uršič, 3. a

Poletne glasbene šole

Ko se začne človek ukvarjati z glasbo malo manj za šalo in malo bolj zares, vidi, da lahko počitnice odlično izkoristi tako, da se tej umetnosti posveti še bolj kot v času vseh ostalih dejavnosti in obveznosti. Zato priznani glasbeniki v času poletnih počitnic organizirajo poletne glasbene šole po vsem svetu in s tem pomagajo mladim, da svojih inštrumentov ne zapakirajo in odložijo na polico, kjer bi se na njih dobra dva meseca nabiral prah, ampak svoje znanje izpopolnjujejo in nadgrajujejo ter sočasno še spoznavajo nove prijatelje, izmenjujejo izkušnje ter se zabavajo vsepovsod po svetu. Ker se čas najdaljših počitnic zelo hitro približuje, sem se odločila, da Vam predstavim, kako poteka življenje v eni izmed takih poletnih šol.

Ko sem bila mlajša sem večkrat obiskala poletno šolo v Piranu, lani pa sem se udeležila takega delovnega tabora v sosednji Avstriji v Celovcu. Vodil ga je profesor flavte Michael Martin Kofler. V tujini sočasno z znanjem glasbe izpopolnjuješ tudi sporazumevanje v tujem jeziku, kar gotovo vedno prav pride. Poletno šolo je obiskalo trideset flavtistov z vsega sveta; kar nekaj je bilo Slovakov, Nemcev, Madžarov, Japoncev, Korejcev, celo Avstralcev in štiri Slovenke. Prvi dan smo se zbrali na uvodni avdiciji, kjer je vsak zaigral del pripravljene programa in profesor je določil, koliko ur bo imel vsak udeleženelec z njim, koliko z njegovimi asistenti in koliko v komornih zasedbah, v katere smo se razporedili sami. Naslednji dnevi so si bili zelo podobni. Vstajali smo okrog osmih, pozajtrkovali, šli v glasbeni center, ponavadi najprej zavili v kavarno na kavo, da smo potem lahko stali pokonci in vadili. Kadarkoli si lahko šel tudi v glavno dvorano, kjer so potekale javne ure s profesorjem, in poslušal lekcije drugih flavtistov. Vedela sem, da bomo verjetno precej vadili, vendar si nisem mislila, da bomo skoraj samo vadili. Vsi so kar naprej igrali tonske vaje, tehnične vaje, pilili razne pasaže ..., tako da je enostavno še mene »potegnili noter« in sem vadila še jaz. Verjetno ni bilo dneva, ko bi vadili manj kot šest ur. Začeli smo prav uživati v glasbi. Pozno popoldne smo se odpravili na kosilo in nato spet vadili do večerje. Zvečer so bili organizirani koncerti vrhunskih glasbenikov, tako da smo lahko prisluhnili tudi zvokom drugih inštrumentov, kar je bil pravi balzam za ušesa, ki so čez dan poslušala le flavte. Po koncertu smo ponavadi priredili ples, tako da smo se malo zdvijali, ali pa smo kartali še dolgo v noč in klepetali o tem in onem.

Da pa ne boste mislili, da smo bili res tako dolgočasni in nismo počeli nič drugega razen tega, da smo se ukvarjali z »muziko«, naj povem, da smo si skoraj vsi vzeli tudi »fraj dan«.

Nekateri so si sposodili kolesa in se odpeljali do bližnjega jezera, kjer so se tudi kopali, me, Slovenke, pa smo se odločile, da gremo prav do centra Celovca in pogledamo, če imajo Avstrijci že razprodaje. Tako smo ves dan pohajale po mestu. Čas je hitro mineval in kmalu smo začeli razmišljati o zaključnem koncertu, na ka-

terega smo povabili starše in prijatelje. Na dan koncerta smo se zbrali v veliki dvorani in imeli zjutraj generalko. Profesor je še zadnjič popravljajl detalje v našem igranju, da bi koncert kar najbolje uspel. Bil je res zabaven in nam je na zelo razumljiv način razložil, kaj naj še popravimo. Po generalki smo že začeli spravljati svoje stvari v kovčke in potovalke. Popoldanski čas smo izkoristili za počitek. Kmalu je prišel težko pričakovani koncert. Vsi smo bili dobro pripravljeni, kar po tolikih urah vaj niti ni bilo čudno. Publika je bila navdušena.

Poletne šole so kar draga oblika počitnic, tako da ponavadi celo leto »šparam« denar za tistih deset dni, ki jih potem poleti preživim tam. Vendar pa se mi zdi, da je tisto, kar od enega takega glasbenega tabora dobiš, vredno veliko več. Spoznaš namreč veliko novih ljudi, prijateljev, izveš veliko novega o glasbi ter pridobiš veliko novih izkušenj.

Jana Fajdiga, 3. b

Aninih 24 ur

Jutro: Že navsezgodaj (opoldne) je treba tudi kaj delati! To naj bi bila umetniška fotografija kosilnice, ki me je zaposlila za nekaj časa ... No, ni ravno uspela, upamo, da je bila vsaj trava v malce boljšem stanju.

Večer: Gasilska slika kraškoprske naveze na strokovni ekskurziji po Portorožu. Ogrevanje v Cacau, norčevanje iz osebkov v krizi srednjih let v Pergoli in nazadnje končno pristanek v Tivoliju.

Z benzinom odišavljeni izlet do Sežane z Martinovo »limuzino«. Smo šli na punce (joke, jih mamu u »Kwmni« zadosti :P).

Sanji in Dominiku se smeje, ker jima je po dolgotrajnih pripravah kljub »mladostnemu videzu« končno le uspelo priti v Tivoli.

Le nad čem je Lili tako navdušena? Je to glasba, ambient ...? Ali pa je mogoče kakšen postaven Obalčan?

Izjave, ki si jih je vredno zapomniti (2005/2006)

Tokrat smo se odločili, da uvedemo še eno novo rubriko, za katero upamo, da vam bo vsaj malce polepšala dan. Predstavljamo vam izjave profesorjev in dijakov, ki smo si jih celo šolsko leto pridno zapisovali. Tukaj je samo za vas nekaj najboljših izmed njih!

B. Trošt: »Vse, kar povem, se zlorabi!«

(Piše se 6. marec 2006, profesor se odloča, ali naj da dijaku 1 ali 2.)

A. Trobec: »Profesor, imejte malo božičnega vzdušja!«

(N. Budin je vprašana zgodovino.)

Prof. Vidmar: »Zakaj so nastajala srednjeveška mesta ob vodah?«

N. Budin: »Zaradi turizma...«

Prof. Vidmar: »Zakaj pa so nastajala srednjeveška mesta ob ali na razvalinah rimskih mest?«

N. Budin: »Ztw, k je bla fwnda žj narata (beri: ker so bili temelji že narejeni)!«

Prof. Božič: (debata gre o naglasih) »Primer 'gospa' – pri ženskem spolu je to bolj razvidno. Pri moškem spolu je itak vse tako kratko, da se ne da nič opazovati!«

(Razredničarka 3. a dobi od svojega razreda za Miklavža medico.)

Prof. Kovšca: »Pred maturo bomo enga zvrnli.« (vas držimo za besedo =)

Prof. Vidmar:

»Knez Borut, za prijatelje Borči ...«

»Dušan Silni, za prijatelje Duško ...«

(Do počitnic je le še nekaj dni.)

S. Milavec: »Dijaki zbolimo med počitnicami, ker prej nimamo časa.«

(M. Vidmar edini še ni oddal naloge za sociologijo.)

M. Vidmar: Tku j, če si prewč ljp.«

Prof. Božič: »Vi ste bolj brihtrni kot jaz v slovničnih stvaréh.«

Prof. Trošt: »No, kaj dela Sonce ponavadi?«

K. Maučec: »Vstaja.«

Prof. Trošt (z zlobnim pogledom): Sonce sijel!«

Prof. Vidmar: »Mulati so pretežno črni.«

Prof. Trošt: »Stopnjuh 'hiša'.«

K. Maučec: »Se ne stopnjuje.«

Prof. Trošt: »Ja se! Hiša, palača, stolpnica.«

(A. Trobec med spraševanjem pri latinščini.)

Prof. Trošt: »Kaj pomeni animadverto (op. p. opazim)? Da dušo obrneš za nekom! No, kaj?«

A. Trobec: »Da si nekoga pokopall!«

Prof. Vidmar: »V renesansi so težili k ...Te pomeni, da so se želeli nečemu približati, ne da so bili težaki.«

(Ura zgodovine, bliža se konec šolskega leta, zunaj pa še vedno grozeče sivo.)

Prof. Vidmar: »Helena je pa kot današnje vreme.«

A. Trobec: »Zato ste pa vi kot kak sonček!«

(Prof. Vidmar še ugotavlja, kakšno vprašanje naj

postavi za spraševanje.)

Prof. Vidmar: »Ali bo to usodno vprašanje? To bomo videli že čez nekaj sekund!«

K. Ipavec: »Zdaj pa oglasi.«

Prof. Vidmar: »Izraelci se takrat še niso dali dol ...«

Prof. Trošt: »Enkrat je bila deklica enako devica ...«

Prof. Eisenzopf: »'Piove a dirotto' bi v direktnem prevodu pomenilo 'ščije'. Oprostite izrazu ...«

(Naloga pri slovenščini: Povejte, katera beseda v povedi je medmet.)

M. Žorž: »Če prašička praskaš po trebuhu, prične kruliti od zadovoljstva.' Medmet je kruliti.«

T. Bolko: »To ti je bilo všeč, kajne?«

Prof. Vidmar: »Peace, peace.«

(J. Pipan pritegne pozornost prof. Vidmarja.)

Prof. Vidmar: »Pipinus, kaj delaš?!?«

Prof. Trošt: »Vi ar fajtin for Latin!«

Ura latinščine in M. Žorž je vprašana. Povedati mora oblike glagola *fiō* (op. a. *fiō*, *fiō*, *fiō*, *fieri*, *factum est*).

M. Žorž: »Fio, fis ...«

D. Natlačen (nekaj počne): »Šit!«

B. Trošt (ogorčeno): »Kako pa govoriš? Kakšne oblike pa so to?!?!«

S. Kovšca (pod vplivom angleščine): »Ko smo ful v bađu ... Ko imamo trenutke, ko nismo high...«

V razred pride obvestilo o spremembi urnika.

D. Natlačen: »Pole bomo lohč meli 2 uri italijanščine!«

T. Štoka: »Ne kliči hudiča!«

V. Anžel: »Najprej se moraš naučiti odgovarjati na to, kar te kdo vpraša!«

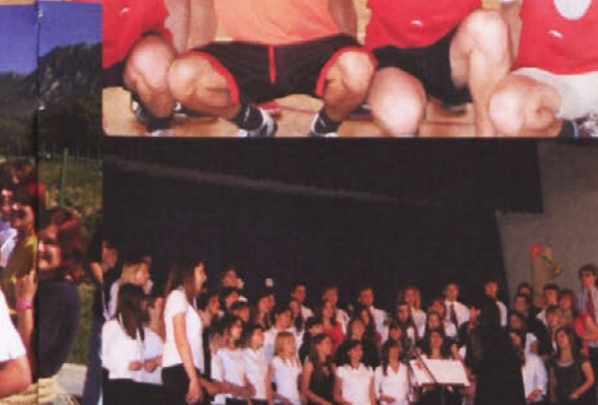
T. Štoka: »Kej, prosm?!«

M. Habe (med predstavitvijo referata o razmnoževanju človeka): »Moda so ... kraj ...«

M. Habe (nadaljuje s predstavitvijo referata o razmnoževanju človeka in pojasnjuje funkcijo semenovoda in semenčeca): »Po njem grejo ... ko morajo iti ...«

I. Breščak: »Ja, včasih pa gredo tudi v fole!«

B. Trošt: »Včasih so temu rekli sitnost, danes pa je to dijak s posebnimi potrebami!«

MAY 18 2007

MAY 18 2007

Dijaki ŠGV o ljubezni

V letošnjem šolskem letu smo začeli člani novinarskega krožka sodelovati v novem projektu verskega programa RTV Slovenija. Vsak mesec objavljamo članke in razmišljanja na določeno na spletni strani <http://www.rtv-slo.si/suma>, poleg tega pa smo v maju posneli tudi krajši televizijski prispevek o naši gimnaziji. V njem smo predstavili delovanje šole, krožkov in pozabili nismo niti na dijaški dom. V mesecu maju smo dobili nalogo, da prav ŠGV-jevci določimo novo temo meseca. Izbrali smo ljubezen, saj menimo, da je to čustvo, ki zaznamuje predvsem pomladne mesece in nas zna marsikdaj (sploh v napornih zadnjih tednih) pošteno zmeti.

Za pokušino si preberite nekaj prispevkov naših dijakov, kakšno je njihovo razmišljanje o ljubezni!

Biti ljubljjen, ljubiti, biti zaljubljen in še marsikaj – vse to je ljubezen. Ljubezen je najpogosteje izrečena beseda v našem življenju. Ljubezen je in bo obstajala. Ko si prepojen z ljubeznijo do neke osebe, vidiš samo dobro in ob tej osebi se počutiš prijetno. Ko si zaljubljen, se ne oziraš na besede drugih. Ljubezen je največ, kar lahko podariš

drugemu in nobena druga stvar je ne more nadomestiti. Človeka najbolj osrečiš, če mu daš vedeti, da ga imaš rad. Z ljubeznijo je lahko svet lepši.

Ljubezen, ki šelesti skozi pomladne liste, je to vonj,

je to zvok, zvok, ki ostane v spominu še dolgo po tem, ko slike zbledijo ...

Je to okus teme, ko ima noč svojo moč?

Ja, to je ljubezen, skrita v trenutku, za katerega želiš, da je večin.

Ljubezen je občutek svobode, ko se preseliš v svoj grad med oblaki,

ko so sanje resnične in ko je resnica sanjska.

Občutek, za katerega je vredno umreti ...

Ljubezen je najpomembnejša stvar na svetu. Žal pa je velikokrat ne znamo, nočemo ali ne moremo pokazati.

Mislím, da mora vsak človek ljubiti. Ljubimo lahko prijatelja, fanta, dekle, naravo ... Vendar ni vsaka ljubezen dobra. Ljubezen do materialnih stvari nam lahko prinese nesrečo in požrešnost. Mislím pa, da nam tista prava ljubezen prinaša radost, srečo, veselje ...

Ljubezen je sila, ki poganja svet. Vendar jo svet danes velikokrat zamenjuje oz. jo razume največkrat kot telesno ljubezen in nam jo kot tako prikazuje v filmih, revijah, skratka kamorkoli se ozremo. Mislím, da tista pristna ljubezen ni le to. Pristna ljubezen sega veliko globlje v naše srce in dušo. Kaže se nam v žrtvovanju, potrpežljivosti, usmiljenju, odpustanju ... Starševska ljubezen, bratska ljubezen, partnerska ljubezen, ljubezen do sočloveka ... nobena od teh ni večna in ne prava, če v sebi ne zajema vsaj kančka odrekanja in žrtvovanja.

Na Google vtipkaš LJUBEZEN ... milijon zadetkov. Ljubezen je tema za smeh ... za jok ... za klepet ob kavi ... za zgodbu v filmu ...

Težko je napisati karkoli o temi, o kateri govori cel svet. Čustvo, ki poganja svet. Čustvo, ki te popolnoma prevzame. Čustvo, ob katerem se smeješ muhi, ki leti mimo tebe. Čustvo, ki te spravlja v ekstazo strastnih noči in solznih juter. Čustvo, ki nadaljuje našo vrsto.

Ljubezen težko dosežemo, a traja večno. Čustvo, ki te preplavi ob ljubezni, je neopisljivo. Če dosežemo pravo ljubezen, se ta nikoli ne konča. Na žalost pa je prave ljubezni danes vedno manj, čeprav je najpomembnejša vrednota, na kateri bi morala temeljiti današnja družba in svet. Ljubezen se rodi iz zaupanja, prijateljstva, iskrenosti, dobrote, pripravljenosti, razumevanja, čutenja drugega, medsebojne pomoči ... Danes pa vsi egoistično gle-

damo samo nase in na svojo korist. Iz tega pa se rodi sovražstvo, hudobija, nasprotje čiste ljubezni. Ljubezen lahko gojimo lahko le do ljudi. Živali imajo lahko rad, ljubiš pa lahko le ljudi.

LJUBEZEN

Ti miren in tih, jaz zgovorna in vse prej kot tiha. Različna sva, a to naju povezuje. Še danes se spomnim, kako si bil sramežljiv in zadržan, ko sva prvič spregovorila. Tisti vljudnosti pogovor: Iz kje si? V kateri letnik hodiš? Takrat je bilo tudi mene neizmerno strah. Strah pred tem, da ti ne bi bila všeč, strah, da bi me zavrnil. A danes se temu spominu le še nasmehnem. Kajti nisi me zavrnil. Vedno bolj sva se zblíževala, vedno bolj sva si postajala všeč. In počasi sva se zaljubila. Včasih, ko se spomnim na tiste prve mesece, si zaželim, da bi še vedno začutila metuljčke v trebuhu, kot sem jih imela, vsakič ko sem te zagledala. Ljubim te.

Zadnja večerja

Gledala sem jih. Vse umite, počesane, mlade, pa tiste z od časa razorano kožo. Gledala sem jih v temi. Nekatere sem videla prvič, saj stopijo skozi vrata cerkve le enkrat na leto. Gledala sem jih. Bedne, revne, umazane. Med njimi sem – prav taka. Bedna. Umazana in revna. Brez moči. Plehka, komaj se držim pokonci. Težko je. Vse besede, preveč jih je. Vse barve, zmešane v kotlu teme. Težko je preživeti tu. Preveč svobode, ne zdržim je. Preveč svobode mi je zaupane. Preveč blebetanja, reklam, krikov od nevemkod, preveč ...

Preveč okraskov v tej cerkvi. Preveč zlatega, preveč marmorja in bohotnih rož. Predebeli okvirji, preveliki ...

Glavo imam polno. Nabasano. Ne more sprejeti vsega. Ljudi, besed, reklam, nešteti volančkov in zlatih okraskov. Ne more! Ne more!

Zdaj je pa tema tukaj. Ne gledam ničesar. Samo te bedne ljudi. Tihe v temi. Medle, umazane. Z meglenimi srci, motnimi očmi. In sebe – prav tako – med njimi.

In takrat pride Luč. Luč, ki se daje. Pride in se daje. Pustim vse. Vse ni pomembno, pomembna je Luč. Luč se mi daje. Meni. Vsem se nam daje. Vsem nam bednim. Samo ona je pomembna. Ni okraskov, ni blebetavih besed. Prišla je Luč. Beseda.

Razpre svoje roke in reče: »Jejte! Kdor me je, bo živel večno!«

Večno. Najprej plaho. Plaho vzamem. Njegovo hladno meso, čisto in močno. Jem njegove ude, moji gnili zobje, z vsemi plombami, jih jedo. Njegove prste, prebodene roke, njegovo tkivo. Vsi jemo. Vsak dobi Njega. In rekel je, da bomo dvignjeni k Njemu, da bomo večno živeli! Iz njegove žile šprica rdeča kri.

»Pijte!« reče. »Pijte! To je moja kri, nova in večna zaveza, večna zaveza, za vas. Kri iz moje žile se preliva v odpuščanje vaših bednih grehov!«

Odprem usta. Pijem njegovo kri. Vsi jo pijemo. Bedni, revni, umazani. Brez moči. Kri nas napoji. Jemo Luč. Luč, ki spremeni naše meso. Križal je naše grešne ude. Križal je naša bedna zgubana telesa. Dal nam je Luč.

Moja tema, sprejmi Luč. Sprejmi Luč, moja klavrna tema. Luč je tvoja rešitev. In tema jo je sprejela. Moja tema jo je sprejela! Ne bo več temna, ker je jedla njegove roke, pila iz njegove žile. Hrano je jedla, ki jo je osvetlila. V

meni je Luč. Edino On, edino On je nekaj vreden od vseh stvari, ki so v meni. Luč mi sveti iz oči. In sveti mi vse telo. Svetijo besede. Živela bom.

Je res vstal? Je res vstal? Ko pride, se vsi priklonimo – Kralju! Kako si upaš dvomiti? Pa vendar: Je res vstal? Ker, če je res vstal, če je RES vstal, potem ne vem, kaj še čakamo. Pri procesiji nesemo Njega, Luč, vsi polni luči in svetli, nesemo Ga ven, drugim. Na vas. Ampak tu ga vsi poznajo. In On pozna nje. Vsi so že žvečili njegovo meso. Vsaj enkrat. On bi rad obiskal tiste, ki ga še ne poznajo! Tiste daleč. Tisti so lačni, bedni, revni in umazani. Nas je nahranil, umil, dal nam je novo obleko, nove oči, dal nam je bogastvo. Življenje. Kaj pa oni? Oni tam nekje daleč, kjer je tema?

Bedni, revni, umazani. Koliko časa bo še tako? Kje si, Gospod?

Ivana Kobal, 1. b

Nejasne misli

MISLI NEJASNE
DAN NA DAN SE VRTIJO
V SCVRTIH MOŽGANIH

ANIMIRANE
SLIKE IDEALNEGA
ŽIVLJENJA V GLAVI

ROKA SI ŽELI
DA V NOVEM JUTRU TVOJO
MEHKO DLAN DRŽI

LEŽIM V POLMRAKU
GLEDAM GOMAŽEČE
SENCE NA STROPU

ENA PODOBA
IZMED VSEH IZSTOPA
LEPA IN JASNA

NIHČE RAZEN NJE
NE PREŽENE TEH MISLI
PRIDI, VŽGI LUČ

Darilo

»Jani!« je nagonsko zavpil in stekel v belino. Pritekel je do postave, jo obrnil in se za en sam drobcen hipec zazrl v prijateljev mrzel obraz. Jani je bil v tem mrazu bolj podoben mrtvecu kot pa živahnemu mladeniču, ki počiva po naporih. Spomnil se je na njegovo sestro. Kaj sem storil, se je v mislih oklofotal. Kar tu bi ga pustil. Postal bi slabši kot on. Moram popraviti napako. In z vso silo ga je udaril v lice ter ga skoraj hkrati potegnil za roko vstran. Posrečilo se je. Jani je zmedeno zamežikal, ko pa je uzrl prestrašen Matejev obraz, je zazijal in stekel. Nič nista videla, samo stekla sta, kar se je dalo po tem snegu. Za sabo sta zaslišala glasno zamolklo bobnenje in trušč kamenja, ki se je nežno vpilo v belino. Vsa zadihana sta se spogledala. Jani je takoj spoznal. Matej je mimo robov kapuce videl, kako je razočarano spustil pogled proti tlam. Nekako je slutil, da v Janiju ni več prevladovala tista stara iskrenost. Pravzaprav je v celoti izginila. Igra ga je tako obsedla, da je pozabil na čustva, pozabil na prijateljstvo. Matej je z gnusom ugotovil, da ni prijatelj nič drugačen od svojih kosov. Prazni in zarjaveli. Če pa so že polni, so polni laži, prevar in hudobnega posmeha. Prinašajo samo smrt. Smrt v breznihi. V breznihi, kamor se potopijo pristna čustva. Pristna čustva dobrote. Edino pristno čustvo, ki še ostane, je sovraštvo. A tudi to je samo slepilo, samo sredstvo, da človek skriva svojo ničevost. Da bi si ustvaril nek lažen vtis, da to lahko premaga, se znaša nad drugimi, kar mu ne prinaša koristi. Tu človek postane robot, stroj, zver za pobijanje drugih zveri, sredstvo v rokah močnejših zveri, grozljiva potrditev evolucije, ki jo hoče uresničiti, ker prikriva dejstvo, da je postal zver. Hoče se pokazati močnejšega, da bi prikrl lastno šibkost. Drugi ljudje mu zaposlujejo misli le toliko, da ugotovi, koliko

mu lahko škodujejo in kako lahko to prepreči. V stiku z njimi ne išče razodetja. Čeprav si ga prizadeva poiskati, pri tem ne uporablja pravih sredstev. Prav zato se po koncu, karkoli to že je, ne počuti izpolnjenega, ne čuti pomirjenosti. Z močjo svoje uničevalne energije ustvarja lažno podobo resničnosti, ki se ruši ob vsakem spoznanju resnice. In resnico je tu spoznal tudi Matej. Sklenil je, da ne bo več igral te igre in ker si je mislil, da je pravi prijatelj, je hotel iz tega potegniti tudi Janija. Na žalost je ta že uganil pravo naličje.

»Matej, ti si me hotel kar tako pustiti tam.«

»Ne, Jani ...«

»Pustiti si me hotel! Hotel si me prepustiti smrti. Ničesar ne reci! Samo hodi!«

Jani je neizprosno boljčal v tla in tiho zakoral proti dolini. Matej si ni upal spregovoriti in je vseskozi gledal njegov hrbet, ki se je premikal nekaj metrov pred njim. V snegu je opazoval stopinje, ki so jih napravili Janijevi široki koraki. Zdelo se je, kot bi bežal. Saj Jani vedno beži, je pomislil. Šele zdaj se mu je posvetilo, da se njegov prijatelj – če je res še bil – ne zna soočiti z resnico. Nikoli se ni odkrito pogovarjal o svojih težavah. V preteklih letih je veliko omenjal družino in svoje odnose, prav nikoli pa mu ni potožil o težavah. Zato je bil njun odnos lahko tako brezhiben. Drugače pa je bežal. Pred starši, ki mu niso znali prisluhnti, pred sestro, ki bi ga morda razumela. Tudi tistega dne je s širokimi koraki bežal. Pred Matejem in pred njunim prijateljstvom. Kadarkoli ga je postavil v šah pred težavami, se jih je na silo otrešel, tako da jih je pahnil skozi vhod kaverne. Zazdelo se mu je, da je Jani bil, ali pa pozneje postal, zelo površinski človek. Vtis trdnosti mu je dajala zgolj njegova strast do teh hladnih predmetov, ki mu niso mogli prinesiti tiste odlašujoče informacije.

Granate so mu povedale, da lahko s potopitvijo pobegne tudi pred samim seboj, da se mu ni potrebno odločiti, kaj pravzaprav hoče. Vse te reči, ki jih je zbiral, so človeku pomagale, da je zbežal pred resničnostjo s tem, da je pošiljal druge v neresničnost. S tem je poneresničil predvsem sebe. Lahko pa so pomagale tudi na drug način, tako rekoč z druge strani puške, da nekdo le s smrtjo pride v neko resničnost. Če drugega ne, je resnična vsaj zemlja, kamor ga pokopljejo. In čeprav so bili zdaj vsi kosi neuporabni, še niso rekli svoje zadnje besede. Hoteli so namesto Mateja Janija odrešiti laži, ki se jih je oklepal.

Ko sta prispela nižje, je sneg izginil. Le tu in tam se je pokazala kaka krpica. Matej je olajšano vzdihnil in se zazrl nazaj na vrh Škrbine. Še vedno je bil zavrt v velikansko sivo gobo. Nato je ošinil tla pod seboj. Kljub jeseni se je trava bohotila na vse strani in se nastavljala zadnjim sončnim žarkom. Goli listavci, ki so izgledali kot ogromni razvejani zobotrebci in so štrleli iz bornih tal, so se temeljito pripravili na škripajočo zimo. Vseeno je vrgel kapuco nazaj in se zadovoljno oziral naokoli. Tudi bundo si je odpel, ker je bilo topleje. Na gorski pripetljaj je že skoraj pozabil. Le ko je pogledal Janija, ki je brez besed korakal pred njim, ga je rahlo stisnilo. Fant je bil sključen in pokrit s kapuco. Še enkrat več si je zatiskal oči.

Na Polici ju je ujela noč in Matej je doma brž potonil v spanec. Sanjalo se mu je o gorah, granatah, Janiju in o Miji. Zjutraj se ni ničesar spominjal. Na dogodke je opozarjala le snežna odeja, ki se je prikradla izza Škrbine in prisilila Poličane, da so poprijeli za lopate, a nihče se ni pritoževal, saj so bili tega vajeni, poleg tega pa jih je spremljal prijazen nasmeh gore, ki se je lesketala v soncu. Zdelo se je, da je sneg pokrtil tudi prijateljstvo med Janijem in Matejem. Med dolgo zimo namreč nista veliko govorila. Če je že nanesa prilika, sta okolišila, pogovor nikakor ni mogel steči in vedno sta se hitro poslovila. Matej je morda čutil, da bi se moral

opravičiti, če bi hotel vzpostaviti normalne diplomatske odnose. Ni si upal priznati, da je kar preveč očitno podoben Janiju. Ni si hotel priti na čisto in nekako se je bal stopiti do sovaščana. Bal se je tudi odklonilnega odgovora. Navsezadnje ni šlo le za nepomemben prepirček, šlo je za veliko več. Šlo je za samo življenje, čeprav spričo takega odnosa pri obeh fantih to ni bilo dosti vredno ali polno. V njuni duši se je naselila čudna praznina, a je zaradi svoje omejenosti nista znala preseči. Do zgodnje pomladi, ko je spodaj v dolini že vse vzcvetelo in da tega ne bi bilo preveč, se je pravično porazdelilo, da je tudi odmaknjena Polica, naša vas v zavetju Škrbine, dobila svoj barvit delež. Spet je vse pognalo in pojavilo se je neko čudno čustvo, ki ga je še Matej nekako gojil. Večkrat je obiskal Janija, a ne zaradi njega samega. Ne, njuno prijateljstvo je ostalo na isti klavrni stopnji, razlog je bil bolj idealen. Počival je v lepih zelenih očeh in prikupnem obrazu dekleta, ki je slučajno živela v isti hiši kot Jani in se je večkrat tako sprehajala naokoli z Matejem. Ta kar ni mogel napraviti kaj konkretnega, saj je imel občutek, da ne bo Mije mogel nikoli imeti zares rad in ne ona njega, če ne bo razčistil z Janijem. Precej se je zblížal z njo, kar so verjetno vsi trije opazili, kljub temu pa to ni bilo to, kot se je v mislih nejasno izražal.

Vse se je tajalo, le v gorah je še počival sneg ... Matej ni vedel, ali je Jani pozimi kaj hodil pod Škrbino, ali je še kaj našel. Bil je popolnoma neobveščen. To je bila seveda najmanjša težava, ki ga je pestila in ni se niti enkrat potrudil, da bi rešil tisto največjo. Ne, predal se je stagnaciji. Tiste noči se je v Janiju prebudil dedov duh. Prav tako se je v tistih urah razbesnela nevihta, ki je prestrašenega Mateja ob pol šestih zjutraj vrgla pokonci. Še enkrat so se iz globlin njegove podzavesti pojavile besede, ki jih je izrekel tistega nesrečnega dne.

Spomnil se je na datum. Zdel se mu je tako znan in čudno povezan z nečim grozljivim. Pognal mu je zono na kožo. Potem je pomislil

na Mijo in rahlo ga je stisnilo. Pa seveda na Janija. Tedaj se je stresel in v njem se je sprožila verižna reakcija asociacij, po kateri je živčno skočil iz postelje in hodil po sobi, ne da bi vedel, kaj mu je storiti. Ubogi fant je ugotovil, kaj ga je begalo pri datumu. Ta dan je bil Janijev. Na ta dan se je rodil. Pomislil je, da bi se morda za osebni praznik lepo pobotala, kar seveda ni bilo možno. Že ob tej zgodnji uri bi Matej dal roko v ogenj, da Janija ni več doma. Tudi on bi se moral kinalu odpraviti. Da prepreči najhujše. Moral je v gore, tja, pod Škrbino, v tisto kaverno. Možno je, jasno, si je mislil, da pretiravam, da sem paranoik, toda dokaz mojemu mišljenju v bran je Janijevo nenavadno obnašanje. Zato je treba pohiteti.

Hitro se je napravil, stlačil nekaj hrane v usta in preden so se mogli člani njegove družine zbuditi, je že koračil, skoraj tekkel proti ostremu zobu, ki ga je naslikalo obzorje na ozadju. Še pomislil ni, da bi stekel pogledat, če je Jani ostal doma. Ne, preveč je bil prepričan v svoj prav. Njegovo razmišljanje je bilo na žalost pravilno in ne da bi se zavedal, je drvel v pogubo.

Listavci, iglavci, ruševje, skalovje, sneg, vse to je bežalo mimo njega, ko se je močno zadihan vzpenjal po poti, ki jo je milijonkrat prehodil. Tokrat ni videl Škrbine. Ne, tokrat ni šel na sproščujoč sprehod ali raziskovalni pohod. Tokrat je reševal življenje. Vsaj njemu se je tako zazdelo, slepcu. Drvel je, da bi kljub vsem razprtijam rešil obsedenco, ki ga je včasih imenoval prijatelj in ki bi ga prav zaradi hrepenenja po teh časih lahko sprejel takega kot je. Da le pride pravočasno ...

Od živčnosti in zadihanosti so se mu silovito tresle roke in večkrat mu je spodrsnilo na skalah, ker se ni dobro oprijel. Plezal je proti znani globeli in ko je že skoraj pogledal na drugo stran, se je pod njegovo levo roko odkrčila skala in zdrsnil je nekaj metrov nižje. Nekaj sekund je izčrpano ležal na ozki izravnavi in si ogledoval krvavo dlan. Ko je telo popustilo, mu je volja vlila novih moči. Vstal je, se ponovno

zagrizel v klanec, ga premagal in pogledal v dolinico, kjer je počival zamrznjen sneg. Po spustu je opazil nekaj plitvih plašnih stopinjic, kar ga je še utrdilo v prepričanju.

Zdaj je že stekel. Dobro se je spoznal in takoj je zapazil vhod v kaverno. Krčevito ga je stisnilo.

»Naj Jani reče, kar hoče, jaz bom splezal tja,« si je dejal. »Ne smem se več obotavljati. Celo življenje sem se lovil in si pulil lase, ker nisem izkoristil priložnosti. Primanjkovalo mi je odločnosti. Sicer sem že večkrat dokazal, da zmorem, a se je vedno izkazalo za napačno. Tokrat ne sme biti!«

Mislil je, da ga vodi nadvse plemenit namen in zato ne more iti nič narobe. Je pa že tako, da če lahko gre nekaj narobe, bo narobe tudi šlo. Hudo narobe.

»Jani,« je zatulil proti odprtini, ko se ji je že povsem približal. Ali se mu je samo zazdelo ali je res nekaj zletelo na tla. Tam, v osrčju Zemlje. Hotel si je že oddahneti. Mislil je, da je prišel pravočasno.

Od tu naprej se je vse zgodilo v enem samem trenutku. Takoj ko je Matej pomislil zadnje, ga je presenetil oglušujoč in zamolkel pok. Skale je raztrgalo in odneslo ga je v zrak. Lahko bi zakričal. Morda je hotel. A ni. Vse je šlo prehitro. Samo poletel je in pred očmi mu je zaplaval Mijin prikupni obraz, preden je zgrmel v globino.

Jani je uresničil Darilo.

Matej je ležal v temini brezna. Vse ga je bolelo in želel si je samo, da bi se prebudil in da so to le hude sanje. Stežka je obrnil glavo. Pred njim je ležal okostnjak. Čudno znano so se mu v vboklinah zelenkasto zasvetile oči.

»J-J-Jani?« je s hripavim glasom uspel izdaviati, preden je potonil v nezavest in prešel izven vsega doživljanja.

»Kje je Jani?« je vprašala Mijina mama. Skupaj s hčerko sta ravno zajtrkovali.

»Ne vem. Najbrž je v gorah.«

»Ja. Tako me skrbi vsakokrat.«

»Ni treba. Jani ve, kaj dela, in do zdaj se je še vsakič vrnil.«

»Morda imaš prav. Sicer pa je ponavadi z njim tudi tisti njegov prijatelj. Kako mu je že ime? Tisti, s katerim se videvaš.«

»Mami, ime mu je Matej in se ne videvam z njim. Samo nekajkrat sva šla na sprehod.«

»Ga imaš rada?«

Mijo je spravilo v zadrego.

»Ne vem. To je tisto. Ko bi vsaj vedela. Prijazen je, a nikoli nič ne reče. Sploh pa se te to ne tiče.«

Po tem stavku je za minuto zavladala tišina, ki jo je motilo zgolj hrustanje.

»Kje je Jani?« je spet vprašala zaskrbljena mama.

Preden je Mija utegnila odgovoriti, se je razlegel oster oddaljen bum izpod Škrbine. Miji se je mleko zaletelo in ko ga je kašljajoč pol izpljunila in pol požrla, je zaprepadeno pogledala mamu, ki ji je vrnila enak pogled.

Obe sta hkrati planili s stolov in se na hitro poskušali organizirati. Mija je stekla v zgornje nadstropje zbuditi očeta, mama pa je tačas poklicala reševalce. Ne da bi obe natanko vedeli, kaj se dogaja, a v njihju se je pojavila zla slutnja. Že to, da Janija na rojstni dan ni bilo doma, je bilo srh zbujajoče dejstvo. Po tem poku so se strahovi samo še stopnjevali. Obe predstavnici ženskega spola sta že nihali med histeričnim jokom in potrnostjo, medtem ko ju je oče poskušal pomiriti. Na srečo se je Mija nekoliko vzela z roke in uspelo ji je prepričati očeta, da se tudi ona lahko povzpne pod Škrbino. Ob misli na črni scenarij jo je stisnilo pri srcu. Čeprav se z bratom nista kaj dosti pogovarjala, ker se je držal tako zase, se je zanj bala in ga po svoje tudi imela rada, zato ji ni bilo vseeno, kaj počne.

Čas je minil precej hitro. Vse se je odvijalo kot v filmu in preden se je Mija utegnila ustaviti in razmisliti, so že drveli v hrib. Ni ji bilo težko, saj je tudi sama tod večkrat nabirala kondicijo, tako da je lahko sledila očetovim gromozanskim korakom. Spremljala sta ju še dva soseda,

medtem ko je mama raje ostala doma. Morda so še vedno upali, da se bo Jani prikazal.

Medtem so dospeli do skalne prepreke, za katero se je skrivala globel in koder se je v teh trenutkih smrt svobodno sprehajala. Na vrhu je bila podoba povsem drugačna kot jo je zjutraj videl Matej. Pol stene je odbilo proč in kamenje je ležalo vsepovsod. Mija je potihlo zaihtela. Ob tem pogledu ji je pošlo še nekaj več upanja. Še trohica je ostala, zato se je povlekla za vsemi temi ljudmi v globel na iskanje obeh fantov. Vmes so namreč izvedeli tudi za Matejevo odsotnost.

Budni reševalci so zapazili nekaj plašnih pack krvi. Takoj so se organizirali, da bi preverili, kdo leži v breznu. Čeprav je Miji, ko je izvedela za kri, izginilo vse upanje, ji je zastal dih, ko se je ozrla v tla. Vse solze so se ji v hipu posušile. Tam, kjer je bila majhna zaplata snega še mehkejša, je opazila tri sledi pohodniških čevljev. To so bili majhni in plitvi odtisi, znak drobnega človeka. In te sledi – to je Mija dobro vedela – niso pripadale Mateju. Vodile so na desno. Zadnja se je končala na robu brezna ...

Pridi, Matej, je zaslišal oddaljen glas. Bil je Jani. Vse je v redu. Odpustil sem ti. Še ti odpusti meni in vse bo po starem. Lahko se bova družila vsak dan. Samo pridi. Lepo je, veš?

Ne, pusti me! Norec, je odgovoril. Pošast, hočem živeti!

Ne, Matej, nočeš živeti. Nimaš za kaj.

Motiš se! Mija vnaša smisel v moje življenje. Pusti me živeti!

Zakaj se upiraš? Samo prepusti se toku in kar samo te bo potegnilo na pravo stran. Na boljšo stran.

Ne! Vedno sem bil preveč ali premalo odločen. Ker nisem vedel, kaj hočem. Tokrat vem. Tokrat se ne bom zmotil. Hočem živeti!

Kar govori, Matej. Ne bo ti pomagalo. Daj, prepusti se prelepim občutkom, ki te prevevajo. Jih čutiš? Pusti, da te zazibljejo v spanec. In zbudil se boš nekje, kjer ti bo lepo. Stori to.

Hočem živeti!

Jani se ni bil več pripravljen prerekati. Prijel ga je za roko in ga potegnil navzgor. Matej ga je odrinil. Spoznal je, oba sta spoznala, da je želja po življenju močnejša. Edina razlika med njima je bila, da je Jani že prestopil tisti prag. Ne bi se mogel več vrniti. In da bi še enkrat več ubežal svoji samoti in egoizmu, je hotel še Mateja potegniti za sabo. On pa se je že odločil. Hotel je k njej, v življenje.

Odločno se je obrnil od njega, da je zgrmel v brezno. Njegova podoba se je razblinila. Matej se je vrnil v resničen svet, poln bolečine in žalosti. Ni še smel umreti. Tako kot Janija ga je čakala preizkušnja.

Ob svoji bolniški postelji je kljub neznosni bolečini zaznal nekaj ljudi. Hripavo je zastokal in čutil je, kako so vsi planili. Mama je v hipu nehala ihteti in ga prijala za zdravo roko. Lahko je zaznal, kako mu je ta dotik vračal življenjsko energijo, s kakšno brezmejno toplino ga je oblival in kako ga je spreletelo po vsem bolnem telesu. Na dlan mu je nežno kapnila poživljajoča solza. Bila je mrzla, a njen učinek je bil blagodejen. Ogrela mu je srce, ki je začelo biti hitreje in čeprav ga je ob vsakem vdihu zaskalelo, je lahko vsaj vedel, da je živ. Po vseh dnevih, mesecih, morda celo letih pretvarjanja, da počne nekaj plemenitega, je priznal, da živi. Šele srečanje s smrtjo mu je dalo vedeti, kako dragoceno je življenje. In prijateljstvo. Ki pri njem ni obstajalo več. Moral si je priznati, da Janija, kjerkoli je, ne šteje več za prijatelja. Njuno prijateljstvo je požrla Škrbina.

V nekakšnem polsnu, ko se je bolje, a megleno zavedal resničnega sveta, ni slišal pomirjujočih maminih besed. Samo poslušal je njihov blagi ton in se mu prepustil. Čez nekaj časa ga je zazibal v spanec. V mučnih sanjah se je spet pojavil Jani, toda v tem trenutku mu ni mogel ničesar. Bil je onstran pregrade in je lahko le žalostno opazoval, kako Matej pije iz reke življenja.

Tako je nekako nihal med spanjem in budnostjo, dokler ga ni nekdo docela prebudil.

Obiskovalec, ali bolje, obiskovalka, se je tiho in plašno prikradla k njegovi postelji. Pogledal jo je z velikim veseljem, čeprav je imelo to tako trpek okus, ker ga je njen obraz spomnil na brata. Potem je izrekel najlepše ime na svetu.

»Mija.«

»Matej.«

Obotavljajoče je sedla k njemu. Spraševala je nesmisle in vsakdanje stvari, ki so se dotikale predvsem Matejevega počutja. Dokler se ta ni še zadnjič odločil in spregovoril.

»Janija niso našli, kajne?«

Na Mijino odkimavanje je dodal: »Najbrž ga je raztrgalo.«

S tem je šel predaleč. Mija je zaihtela.

»Ne govori tako. Jani živi. Če ne na tem svetu, pa na tistem tam zgoraj.«

»Jani je mrtev. Njegova smrt je samo še potrditiv pretvarjanja, da je živ.«

»Zakaj si tako neusmiljen?«

»Ta človek je bil obsedenec, norec! S tem si je zatiskal oči.«

»Kot da si jih ti ne! Priznaj že enkrat, Matej, da si hladnokrven morilec.«

»Nikogar nisem ubil.«

»Ne izgovarjaj se! Jani mi je povedal. Kaj je bilo tistega dne, ko je zapadel prvi sneg?«

»Tisto je že pozabljeno.«

»Ne! Če nista govorila od takrat, je moralo nekaj pomeniti. Ne, Matej. Nima smisla. Vem in tudi zate bi bilo bolje, da priznaš. Meni in sebi.«

»Toda tvoj brat je ...«

»Saj ravno to je. Moj brat je. In kljub vsemu sem ga imela rada. Vem, bil je obsedenec, a ne moremo ga zdaj obtoževati. Naj ima svoj mir. Toda pomni! Karkoli je bil, slab, pokvarjen, nor, pomni, da morilec ni bil. Vem, da si je zatiskal oči in ni hotel rešiti težav, toda ti si rinil z glavo skozi zid in si ga poskušal ubiti. Čeprav te je nekaj odvrnilo od tega, je ta pogubna misel ostala v tebi. Vem, ker ti piše na obrazu.«

Matej je ostal brez besed. Ni si upal priznati, da ima Mija prav. Pred njo ni mogel skrivati dejstev in se izgovarjati. Zato je molčal.

»Hotel sem ga rešiti,« je ponovno poskusil.
 »Prepozno. Tistega dne ga ni mogel nihče rešiti.
 Če bi hotel, bi to moral storiti že prej. Nikoli ne
 boš našel tistega pravega, Matej. Ali ne storiš in
 če že, prepozno storiš, če pa se hočeš pokazati
 kot človek dejanj, si zadajaš nemogoče naloge.
 In tega, da si morilec, ne bi mogel prenesti. To
 je zate preveč. Zato ga nisi ubil. Morda si tedaj
 le za hip ujel zdravo pamet. Toda tudi drugi ne
 bi mogli prenesti. In jaz nisem izjema. Žal mi
 je, Matej, a takega kot si, te ne morem ... imeti
 rada.«

Vmes jo je napadlo ihtenje, a ni se dalo več po-
 praviti. To je počela za svojega mrtvega brata.
 Izkazovala mu je uslugo po smrti, ker mu je
 ni mogla za časa življenja. Molče je za nekaj

sekund obsedela, nato pa vstala in odločno od-
 korakala skozi vrata.

Matej je obležal in strmел v prazno. Ali je čutil
 pomirjenje? Je sploh kaj čutil? Otopelo je samo
 strmел in strmел.

Počasi je tonil v nemiren sen.

Preden se je oddaljil od tega sveta, je zaslišal
 zvonjenje iz bližnjega zvonika. Ura je odbila
 trikrat. Petek je, ga je spreletela zadnja misel.

Tam daleč stran, na Polici pod Škrbino, pa je
 zazvonil nav ...

Konec

Dominik Šurc, 3. b

Dih svežine čutim v prstih

DIH SVEŽINE ČUTIM V PRSTIH
 KO SATENA TVOJE KOŽE SE DOTIKAM

ŽARKI SONCA SEVAJO V OČEH
 VEČ SE LJUBEZNI NE IZMIKAM

BOLJ KOT SVEŽE JUTRO
 ME OPAJA TVOJ DOTIK SANJAVI

S TABO ZDIM SE KOT POMLAD
 KI ZBUJA SE V DALJAVI

Sudoku

	5		3		4	7		8
		3				9		
	1			7				
1	4		5	6			3	
	7			2	1		9	5
				8			6	
		7				5		
5		1	7		6		8	

7	6				5			2
	8		3					1
	5		7	1				
			9				5	6
			1		7			
3	7				6			
				5	8		4	
4					9		8	
6			4				9	5

37.014.77

Šolsko glasilo
KNJIŽNICA

ISKRE

Inv. št.
19136

Škofljska gimnazija

Semenišče Vipava

19136